

*Peter Kolšek***DEVET PESMI****MAČICE**

Drobne predpomladne lučke –
 kot jaz bolščite v novo prikazovanje.
 Puhaste tačke pomladi,
 ki jih polivajo hladna sončna vedra.
 Vse ste in nič,
 kratko življenje, kot moje,
 štrljenje na vse strani praznega neba,
 nadležni kosmati lišaji
 v zamirajočih fugah popoldneva.

PRAZNO DOMA

Slike so kot prej
 z znanim davnim redom razmetane.
 Stare posode na stalajah
 še krasijo vdovstva ilovnati čas.

Mir je, tišina zastekljena.
 Le v pletarju drobne kapljice
 fižola hranijo spomin
 na poslednje šibko ropotanje.

In kje pod stropom morebiti
 lebdi še zadnji mamin vzdih.
 Tiho bom nocoj, najtišje – če k meni
 se spusti za prazno mizo, enako tih.

VINO IN KRUH

Ne, nisem dovolj dobro doma
v pojasnjenem svetu. In čeprav
se rad oziram v izbrušene zvezde,
so mi v resnici zmeraj bolj tuje;
kdor jih je raztresel po nebu,
ni mogel imeti jasnega načrta,
kakor ga ima vinogradnik, ki vodo,
zemljo in sonce spreminja v vino,

tudi meni nebeško pijačo.
Nanjo prisegam iz nejasnega veselja,
zvečer, ko so robovi dneva
že zavihani in približani nebu.
Zjutraj pa brezbrizno zarežem v kruh,
nikoli nož ne škrtne ob zvezdo.

TROPINE

Veselo teče leto, vesel je zreli čas.
Čeprav se vpitje velikih molčečnejev
zdaj močnejše zadira v planke tisočletja,
se novi rod zmeraj znova rad rodi; res
raje suh kot ravno prav tenak.

Stiskanje sadežev ni stiska sadu.
Tropine, gniloben drobir starosvetja.
In angeli: zadnji metafizični drobiž
Oboje je okras našega starega telesa,
omotičen spomin na ničesar.

A čas nas zmeraj bolj presega. Pri živalih
se nismo naučili razlikovati moškega in
ženskega obraza, rastline smo že zdavnaj
pomešali z neživimi stvarmi. Radi imamo
trpke tropine: naš sladkosmrdljivi svet.

ENAJSTA EKLOGA

Kdor v Rim poroma, ker je vsaj enkrat treba,
se približa mu zarana v sončničnih sandalih.
Iz ruševin se še sukljajo tenki osati dima,
čeprav že davno jih prekriva hladna želatina.

V njihovem vznožju pa si žlobudrava ljudstva
nabirajo okamenene solze. Težki so vodnjaki
suvenirjev, temne katakombe, kjer vsaka miš
hotela biti bi kresnica.

Suhljati dež, ki ugaša poglede zaljubljenecv
– ti čez hrbet mečejo kovance sreče, čeprav vedo,
da z vsakim metom se izguba večja – za silo poji
tudi trave po predmestnih gričih, kjer mirta,
lovor, trta, leska napenjajo seske beli drobnici.
Ovce in koze, sladilo Jupitru tako kakor Kristu,
edina trdna so večnost v času spovitem.

SUPER LIGHT

Lahko je naše življenje,
lahko mleko in meso.
Lahki so gozdički, oblaki in tobak.
Lahko je biti v zlati knjigi lahak sonet.
Lahka je odeja, ki greje sanje.
Lahno jezdi doline na hrbtih gora,
lahke so svetlozelene tkanine na telesih
žensk, ki so lahke kot peresa in
lahko zamenljive.
Vedno laže krotimo razdraženi spol.
Lahke so slike za očmi petelinov in krav,
lahka je zemljica, ki jo laže žvečimo,
ki se vedno laže pozabljamo.
Lahkih src naokrog:
z lahkoto se ljubimo in bivamo.

NEZNANI LETEČI PREDMETI

Ni lepo, da se le prikazujejo
in nikoli zares ne pokažejo.
Zato ne vemo, kaj jih muči,
kaj naganja v našo bližino.
Jim je težje kot nam? Ker nobeno
znamenje ne govori o veselju,
ki je tu vsaj še godrnjaje doma.
Na nočnem nebu se pojavljajo
kot preveč razgrete kresničke
in obujajo pozabljeno, nepotrebno
upanje na večnost.
Zato smo srhljivo radostni:

bojimo se, da so resnični,
a še bolj nas je strah,
da jih v resnici ni.
Oni pa bivajo kot imenitna
Sokratova roka – najpopolnejši
organ neznanega telesa, ubogega,
zapuščenega. Oddaljeno nočno grmenje
je njihova goreča slamnata streha.

GRENKO VINO

Grenko vino, praviš,
smem kdaj natočiti vate,
jaz, ki svoj robati vrč sukljam
po gladki površini dneva
in si z rokami brišem tenke
curke stiske.
Le slab kletar sem, ki v polmraku,
v tisti opojni vlagi, ko k nogam
buta trkanje pekla, rad pomeša
ljubljene mu sode. Zato včasih
res neznano vino pijem.
Ker kelih
je najbolj grenak, kadar je prazen.
Poln suhljatih, žejnih ust.
Tak je spomin na čas,
ko si bila izgubljena,
prepolna amfora obilja.

MAJSKI DEŽ

Počasen, hladen dež, noč,
mokra kot žival, visi z neba,
zasoplo diha pod svetilkami.
Zakaj španski bezeg ne diši?
Trudimo se, trudimo
s potrpežljivim pojasnjevanjem.

Obdarila si me z rožami,
ki rasto pri nas.
Glorok jih polagam na tla
in drhtim od nestrpnosti,
obrnjen z vročim hrptom
v hladen majski dež.